

Madeleine Eliot

PÍSEŇ DECHU A KOSTÍ

DUET ŠEPTAJÍCÍHO
MOŘE

PÍSEŇ
DECHU
A KOSTÍ

**KNIHY MADELEINE ELIOT
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Čarodějka a král

Hon na krále démonů
Soumrak kletby démonů
Koruna vládce démonů
Pouto pána démonů

Duet Šeptajícího moře

Balada moře a oblohy
Píseň dechu a kostí

Madeleine Eliot

PÍSEŇ
DECHU
A KOSTÍ

Přeložila Nicolle Knapová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Madeleine Eliot, 2024

Translation © Nicolle Knapová, 2026

Cover Illustration & Map © Linda Bulíčková | Norean, 2026

Cover Art © Ondřej Mikulecký, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-172-7 (pdf)

šeptající moře

Palác selků

Síreňské útesy

Tiché ostrovy

Ostrov trosečníků

PÍSEŇ DECHU A KOSTÍ

Ať každý, kdo slyší, svědkem se stane,
jak má píseň v této přísaze plane.
V moři i obloze, v kostech i dechu,
v bouři i klidu, ať nese se na větru.

V propastech hlubokých duše splynuly,
pod hvězdnou oblohou srdce se spojily.
Pouto je úplné, dvě půlky se slily,
navždy jsme jedno, v jediné duši.

*Mému manželovi, který mě povzbuzoval
(a vyvolával ve mně pocit viny), abych tuto knihu
konečně dopsala, a pak mi dal čas a prostor
k jejímu napsání.
Miluji tě, ty nesnesitelný racku.*

*Slib mi, že nebudeš trávit tolik času bojem o pře-
žití a snahou udržet se nad hladinou, že zapome-
neš, opravdu zapomeneš, jak moc jsi vždy ráda
plavala.*

Tyler Knott Gregson

1. KAPITOLA

Marina

„Moje družka se musí umět bránit,“ oznámil Caspian. Slovo „družka“ vykřikl poněkud hlasitěji, než bylo nutné, když mi vtiskl dýku do ruky.

V sirénských útesech jsem strávila teprve pár dní. Většinu z nich v bezvědomí, protože jsem se vzpamatovávala z vyhnání Morarova ducha z Rannochova jezera. Už se mi po té mrzuté kelpii stýskalo, ale měla jsem na práci několik jiných, mnohem naléhavějších věcí.

Třeba že tím, jak jsem zůstala s Caspiánem, vlastně zrazuju svůj lid i rodiče. I když je mým druhem.

„Takže ty mě budeš učit?“ zeptala jsem se a snažila se působit skepticky, abych nezněla příliš nadšeně a nervózně.

„Samozřejmě,“ usmál se.

Prosila jsem otce i bývalého snoubence, aby mě naučili se-beobraně, ale oba to odmítli. Podle nich to nebylo nutné ani patřičné.

A teď tu stál Caspian, král sirén a úhlavní nepřítel mého lidu, a strkal mi do ruky dýku.

Kdybych do něj už nebyla zamilovaná, tohle by bohatě stačilo. Zjištění, že jsme druzi, bylo pořád čerstvé. Caspian mě představil svému lidu teprve dnes ráno, i když mi to připadalo

jako celá věčnost. Plánovali jsme předstírat falešné zasnoubení, dokud se nerozhodnu, jestli tu zůstanu. Jenže v momentě, kdy mě představil jako svou družku, něco do sebe zapadlo.

Odtud jsme šli na jednání s jeho poradci, které dopadlo katastrofálně. Pak jsme se vydali na jídlo do jedné ze společných jídelen a na trénink a já neměla příležitost vymyslet, jak mu to říct.

Jenže, moře chraň, povědět mu to *musím*. Než splní svůj slib, že mě důkladně pomiluje. Netušila jsem, jak velký význam tomu sirény přikládají, ale věděla jsem, že je to pro ně důležité. Caspian to sám naznačil, když se mi na našem malém opuštěném ostrově odmítl úplně odevzdat.

Toužila jsem po něm. A podle toho, jak se na mě díval a jak jsem cítila, že naše srdce bijí ve stejném rytmu, jsem měla pocit, že on po mně touží také.

„Pokud bys ovšem raději nedala přednost Astraiovi?“ pozvedl obočí.

Caspianův pohledný druhý důstojník mi poslal letmý polibek, načež dostal výchovný políček od Zephyr, Caspianovy první důstojnice.

Oba přišli údajně proto, aby se podívali na náš trénink, ale já věděla, že mě ve skutečnosti hlídají. Caspian si nebyl jistý, zda se mě některá ze sirén nepokusí zabít, aby tak poslala zprávu mému otci. Nemohla jsem se jim divit.

Zejména po tom, jak dopadla schůze s jeho poradci.

„Udělá Astraio i *jiné* věci, které ty neuděláš?“ pošládala jsem ho. Zvedla jsem k němu hlavu a přistoupila o krůček blíž, abych vytěsnila vzpomínku na jistou aktivitu. Obklopila mě jeho vůně: vítr, moře a máta a já cítila teplo jeho nahé hrudi, které sálalo až ke mně. „Třeba... že by dodržel sliby?“

V Caspianových očích se zablesklo žářem a skousl si spodní ret. Pro všechny mořské proudy, chtěla jsem být tím rtem.

„Řekl jsem ti, že své sliby dodržím, ježovko,“ zavrčel smyslně. „Ale klidně ho pozvi. Bude veseleji.“

„U všech moří,“ vydechla jsem, o krok ustoupila a zavrťela hlavou. „Ty jsi ničema.“

„Pirátský ničema,“ připomněl mi s ďábelským úsměvem. „A teď zvedni tu ruku s dýkou.“

„Když jsem dost silná na trénink, nejsem dost silná i na ty *ostatní* věci?“ Namířila jsem na něj dýku a významně si ho prohlížela.

„Na to ostatní budeš potřebovat lepší výdrž,“ odpověděl, koutky rtů mu zacukaly pobavením s velmi konkrétním podtónem. „Drž dýku takhle.“ Opravil mi úchop, jeho dotek mě pálił na kůži.

„Mám pocit, že takové aktivity by mi výdrž rozhodně *zlepšily*,“ namítla jsem a upravila čepel podle jeho pokynů.

„Mluví o tom, o čem si myslím, že mluví?“ ozval se Astraios nahlas. „Protože tohle nezní jako sebeobrana. Tohle zní jako přede—“

„Dávej si pozor na jazyk,“ zasyčel Caspian a namířil na něj svou čepel. „Nebo Marinu naučím, jak ti ho uříznout.“

„To by nikdy neudělala,“ prohlásil druhý důstojník sebejistě a vyzývavě na mě zamrkal. „Miluje můj jazyk.“

Zephyr praštila toho nenapravitelného muže právě ve chvíli, kdy k němu Caspian vykročil se zataťmi pěstmi.

„Casi?“ zavolala jsem na něj a dýka mi v ruce povolila.

„Dělá si srandu,“ ujistila ho Zephyr hlasitě a významně se na Caspiana podívala. „Seber se, Casi.“

Caspian sebou trhl, zamračeně se ke mně otočil a procedil: „Řekl jsem: ruku s dýkou nahoru.“

Zakabonila jsem se a zvedla ruku. Už teď se třásla náma-
hou a v duchu jsem proklínala své slabé svaly a nulový tré-
nink.

„Dobře,“ řekl spokojeně, přičemž si mě zkoumavě pro-
hlížel ze všech úhlů, zatímco jsem bojovala sama se sebou.

„Máš slabé paže.“

„To vím,“ procedila jsem mezi zuby a už cítila, jak se mi
krátí dech. „Tohle je všechno, co mě dneska plánuješ na-
učit?“

„Trpělivost, ježovko,“ pošádílil mě Caspian. Položil mi
ruce na boky a lehce mě posunul. Srdce mi při tom doteku
poskočilo a on se na mě zazubil, jako by to ucítil. „Zjišťuju,
jak tě nejlépe učít. Možná začneme úplnými základy sebeo-
brany a k dýkám se dopracujeme později.“

Poklepal mi na paži, abych ruku spustila. Trochu se mi
chvěla z toho, jak dlouho jsem musela držet dýku nahoře.
„Mrzí mě to,“ řekla jsem tiše a kousla se do rtu, když zdvihl
obočí. „Doma mi nikdo nedovolil, abych trénovala.“

Caspianovo pozvednuté obočí se změnilo v zamračení.
„Nikdy se neomlouvej za krátkozrakost druhých,“ řekl tiše
a položil mi ruku na bedra. „Chci, abys uměla bojovat, po-
kud máš v téhle válce stát po mém boku.“

„Myslela jsem, že jde o to válce zabránit,“ poznamenala
jsem, když se přede mě postavil. Zamávala jsem dýkou. „Že
tohle *nebudeme* potřebovat.“

„O to taky *jde*,“ zasmál se. „Ale je lepší být připravená než
něčeho litovat. Začneme tím, kam nejlépe útočníka trefit.“

Caspian mi ukázal několik chvatů, které považoval za do-
statečně jednoduché, abych je zvládla. Ukázal mi citlivá mís-
ta možného útočníka a Zephyr k tomu přidala své postřehy
z pohledu útočnic. Po půl hodině jsme museli skončit. Moje
plíce už nemohly dál.

„Lékům nějakou dobu trvá, než zafungují,“ řekl Caspian. Odnosl mě zpátky do svých komnat, když už slunce zapadalo. „Ale za pár týdnů vydržíš déle. Dokážeš víc.“ Neodpověděla jsem. Pozorovala jsem třpytivé moře pod námi a snažila se příliš nedoufat.

„Zítřka je další jednání, byl bych rád, kdyby ses ho zúčastnila,“ prohlásil, když jsme dorazili k jeho komnatám. Odhrnul těžký závěs bránící místnost před světlem, chladem a větrem a nechal mě projít. „Pak tě provedu útesy.“

„A zítřka dopadne ta schůze stejně skvěle jako dnešní?“ nadzvedla jsem obočí.

Dneska jsem se setkala s Caspianovou radou a většina z nich se na mě dívala s podezřením, ne-li rovnou s nepřátelstvím.

Caspian mi vysvětlil, že rada má pouze čtyři sirény, každý člen představuje jeden ze světových větrů.

Arctos, shrbený sirénský muž, který vypadal minimálně na pět tisíc let, byl pán Severních větrů. Eos, siréna s tmavou pleť a vlasy bílými jako její křídla, byla paní Východních větrů. Mesembria, jediná členka rady, která na mě hleděla téměř s babičkovským úsměvem, byla paní Jižních větrů. Hesperus, nejmladší člen rady, jemuž bylo pouhých tři sta let, což ve skutečnosti vůbec nebylo málo, byl pán Západních větrů.

„To prostě nepřipadá v úvahu,“ zachroptěl Arctos a jeho křídla se za ním načepýřila v oblaku šedého perí. „Sirény se nepáří se selkiemi. Ne po vyhnanství.“

„Marina mi zachránila život.“ Caspian mi stiskl ruku, v tičném rozkazu, abych mlčela. „Naše druhy vybírají bohové a pro mě zvolili Marinu.“

„Nemůže si vzít nikoho jiného,“ připomněla Mesembria s omluvným úšklebkem. „Lid to ví. Král si musí vzít svou družku.“

„Selkie toho využijí,“ varovala Eos a přeměřila si mě nedůvěřivým, ledovým pohledem. „Bylo by pro nás všechny lepší, kdybyste zůstal bez družky, můj králi.“

„To nepřipadá v úvahu,“ odvětil Caspian pevně a stále mi svíral ruku. Srdce mi bilo jako splašené, když dodal: „Jsem do své družky zamilovaný a hodlám si ji vzít. *Všichni* víte, proč odloučení nepřichází v úvahu.“

Členové rady po sobě vrhali temné pohledy, ale Caspian nic víc nevysvětlil, ani když jsem ho zatahala za paži, aby to udělal.

Debata trvala skoro hodinu a k žádnému rozhodnutí se nedobrali. Hesperus byl jediný, kdo mě nesoudil, a já doufala, že si z něj jednou dokážu udělat spojence.

Caspian nakonec schůzi ukončil a vyřítil se z místnosti, přitom mě táhl za sebou.

Přestože moje první jednání rady dopadlo katastrofálně, jedna jeho věta mi v hlavě rezonovala celý den: „*Jsem do své družky zamilovaný.*“

Ran mi tvrdil, že mě Caspian miluje, ale já mu nevěřila. Teď... jsme byli druzi. Svazek, který sahá hlouběji než láska, manželství nebo posvěcené spojení. *Byli* jsme propojení v samotné duši, i kdyby to zatím tak necítil. Kolik z jeho prohlášení byla pravda a kolik divadlo?

„Asi ano,“ povzdechl si Caspian a vrátil mě do přítomnosti. Svalil se na pohovku v části jeskynního obydlí, které sloužilo jako společenská místnost. „Ale tahle schůze se týká pohybu lodí a mořských tras. Astraios i Zephyr tam budou, stejně jako rada, a chci, aby ses porady zúčastnila a nasloučala. A radila.“

„Radila?“ zopakovala jsem.

„Jak jen to půjde,“ odpověděl Caspian s ledabylým pokrčením ramen.

„Chceš, abych vyhradila tajemství svého lidu,“ řekla jsem ostrážitě a posadila se k němu. Objal mě jednou paží kolem ramen a přitáhl si mě blíž. Ten pohyb byl tak známý, až mě z toho bodlo u srdce. Kdyby se nám podařilo přesvědčit naše národy, aby nás přijaly... mohlo by to takhle vypadat vždycky.

Ale ne, dokud mu neřeknu pravdu.

„Ne,“ zamračil se Caspian. „Slíbil jsem ti měsíc na rozhodnutí, Marino. Nebudu po tobě žádat, abys cokoli prozradila, dokud sama nebudeš chtít.“

„Ani nevím, jak užitečné by to bylo,“ povzdechla jsem si a zadívala se na své ruce. Moje hnědá kůže byla po Morarově útoku trochu světlejší, ale pár dní na slunci by jí vrátilo její sytý, hřejivý odstín. „Otec mě k důležitým jednáním nepouštěl.“

„Tvůj otec je hlupák,“ prohlásil Caspian, což mi vyloudilo na tváři zamračení. „Nebudu se za to omlouvat,“ zasmál se. „Byl hlupák, že ti nevěřil. Že tě neučil a nevedl. Já tu samou chybu neudělám.“

Neřekla jsem, že to třeba nemá smysl, protože vůbec není jisté, že s ním zůstanu... ale viděla jsem, jak se mu ta myšlenka mihla v očích a zbarvila je do lesklé zlaté.

„Proč se vlastně nemůžete oddělit od své družky?“ zeptala jsem se tiše.

„*Můžeme*,“ připustil Caspian, „ale při delším odloučení to bolí. Způsobuje to emocionální vyčerpání. Oslabuje to tvou magii. A rada teď nechce, abych byl slabý.“ Což by byl, zvláště kdybychom udělali ten poslední krok a pak by se mi něco stalo.

„Caspiane...,“ začala jsem odhodlaně, připravená mu říct pravdu, ale slova se mi zasekla v hrdle.

Položil mi ruku na zátylek, jemně mi ho stiskl a prsty mi prohrábl vlasy. „Máš hlad?“ zeptal se, když jsem mlčela příliš

dlouho. „Přiznávám se, že se mi dnes nechce jíst s ostatními. Chci jen tebe.“

Přikývla jsem. Srdce mi zase poskočilo. „Měla bych se nejdřív vykoupat.“

„Chceš, abych ti pomohl?“ zamručel Caspian. Znovu mi prohrábl vlasy a přitom se na mě zadíval pohledem, který by rozpustil i ledovec.

Moře pode mnou, a že jsem chtěla. Ale zároveň jsem potřebovala pár minut o samotě, abych si utřídila myšlenky.

Caspian, jako by ucítil moje zaváhání, se naklonil, aby mě políbil na tvář – frustrující cudné gesto. „Jdi se vykoupat. Já seženu něco k jídlu.“

Stiskl mi koleno, když se zvedal, a zamířil do koupelny. Slyšela jsem, jak pouští vodu. Vstala jsem, abych se podívala, jak to tu funguje. Tak vysoko v útesech jsem čekala, že vodu budou nosit. Ale na stěně byly upevněné trubky podobné těm v sídle selkií a z nich z vývodu proudila čistá horká voda jako déšť.

„Někde tam dole je přírodní horký pramen,“ vysvětlil Caspian. „Pokud si chceš dopřát pořádnou koupel, musíme dolů. Ale možná ti teď bude víc sedět sprcha.“

„A proč jako?“ zeptala jsem se a laškovně povytáhla obočí.

Caspian se zazubil. „Jsou společné.“

Snažila jsem se ze všech sil nezblednout, ale podle Caspianova výbuchu smíchu se mi to nepovedlo.

„Klid, ježovko,“ smál se. „Pokud chceš, zajistím čas jen pro nás dva.“

„Výhoda královského postavení?“ poškádlila jsem ho. Přitom jsem se snažila tvářit, že myšlenka na koupel před jeho lidem mi pořád nepřipadá příšerná. Obvykle jsem nebyla puritánka, ale očividně mám své hranice.

Caspian pokrčil rameny, pořád s tím svým polovičatým úsměvem.

„Pár takových *mám*. Voda obsahuje na pití příliš mnoho síry. To je ten slabý zápach.“ A skutečně, ucítila jsem jemný odér. Ne nepříjemný, jen zvláštní. „Na koupání je ovšem bezpečná,“ pokračoval a zkoušel teplotu rukou, „ale nepij ji. Právě tohle je jeden z mnoha problémů, se kterými se můj lid potýká.“

Přikývla jsem a zkoumala sprchu o trochu opatrněji. „Odkud tedy máte pitnou vodu, když ne z pramenů?“

„Hlavně z deště,“ odpověděl Caspian. „Máme žlaby, které vodu zachycují a odvádějí ji do cisteren v různých částech útesů. V zimě to funguje dobře, ale v létě...“

Odmlčel se. Nemusel nic dodávat. V létě nikdy není vody dost. A v zimě zas není dost jídla.

Caspian mi ukázal, kde najdu ručníky a mýdlo, a nacpal mi do náruče tolik věcí, jako bych se chystala na maraton sprchování.

„Pro princeznu to není moc luxusní,“ řekl trochu rozpačitě. „Ale pro válečného krále je to ideální.“

„Tohle je dokonalé,“ ujistila jsem ho. „Děkuju.“

Přikývl a zvedl ruku k mé tváři. Jemně mě pohladil po líci. „Jsi v pořádku, Marino? Dnes jsi byla... roztržitá.“

Teď. Teď bych mu to měla říct.

Ale v ústech jsem měla sucho a při té představě se mi zvedal žaludek, tak jsem zalhala a přitiskla si ručníky k hrudi, jako by mohly skrýt pravdu.

„Jen... očekávám splnění jistých slibů,“ řekla jsem sladce a stoupla si na špičky, abych ho políbila na tvář. „Tak zatím.“

„Zatím,“ téměř zavrčel. „Ale nejdřív bychom si měli... promluvit.“

Přikývla jsem, srdce mi poskočilo. Možná se v něm svářely stejné protichůdné emoce jako ve mně. Stejná touha. To samé pouto.

„Půjdu sehnat nějakou večeri,“ řekl. O krok ucouvl, až se do mě dala zima. „Užij si sprchu.“

A já se ze všech sil snažila nedívat se, jak odchází.

2. KAPITOLA

Caspian

Nebesa, jsem naprostý idiot.

Ta myšlenka mi nedala pokoj, když jsem vyletěl ze svých komnat směrem k uzavřené společné jídelně. Vítr pod křídly mi obvykle dokázal vyčistit hlavu, ale tentokrát se temnota držela pevně, přestože jsem přistál na jedné z nižších kamenných říms a vklouzl dovnitř skrz trhlinu skrytou pod vrstvou mechu. *Musel* jsem jí to říct.

Měl jsem jí to říct ve chvíli, kdy se probudila v mé posteli, ale jako ten největší hlupák jsem si myslel, že budu mít víc času. Času na to ji přesvědčit, trénovat, ukázat jí pravdu o našem světě a nechat ji rozhodnout, jestli nám pomůže.

Jestli zůstane se *mnou*.

Jenže rada byla neúprosná. A *ona* taky. Kdybych si ji vzal tak, jak chtěla – tak, jak jsem chtěl *já* sám –, pouto by se uzavřelo a pak už by nikdy nemohla odejít, aniž by nás to oba neoslabilo. Marina mi vysvětlovala, že selkie si druhy vybírají, pouto je ukuté jako u víl nebo elfů. Ale partneré sirén jsou spíše jako démoni, jejich pouto předurčí bohové nebo osud nebo jakákoli síla, která řídí naše životy.

To pouto by mě nezabilo, kdybychom se na čas odloučili. Sirénské páry se mohou rozdělit na celé týdny, aniž by to

pro ně mělo fatální následky. Ale kdyby Marina pouto odmítla... kdyby odmítla mě... neumřel bych, ale život by za moc nestál.

Bez Mariny rozhodně ne. Bez jejího ohně a toho, jak se dokázala nadchnout i pro ty nejobyčejnější věci. Třeba pro hudbu! To, že selkie zakázaly hudbu, byla tragédie, kterou jsem měl v plánu napravit, až získáme náš domov zpátky.

Až, ne jestli.

A ten trénink! Proč její otec a snoubenec pokládali za moudré držet ji zavřenou místo toho, aby ji naučili bránit se, bylo nad moje chápání. Jasně, mně to nahrálo, ale nehodlal jsem dopustit, aby strávila jediný další den bez toho, že by se ubránila. Byla příliš cenná.

„Nebesa, Casi!“ Málem jsem vrazil přímo do Zephyr, tak jsem byl ztracený v myšlenkách. Chytila mě jednou rukou, jako by nebyla o dvě stopy menší než já. „Co tě žere?“

„Promiň,“ zamumlal jsem a ustoupil od drobné první důstojnice. „Moc přemýšlím.“

„To je vždycky chyba,“ ozval se Astraios, který zrovna zabočil za roh – po boku tmavooké černovlasé krásky, kterou jsem dobře znal a již jsem neviděl celé týdny.

„Ahoj, Ano,“ pozdravil jsem Zephyřinu družku a věnoval jí tázavý úsměv. S Astraiem nesli vaky, ze kterých vonělo jídlo z jídelny. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Nápodobně, můj králi,“ odpověděla Ana a v očích jí pobaveně zablesklo. Věděla, jak moc nesnáším, když mi tak říká.

„A mě nepozdravíš?“ ozval se Astraios dotčeně.

Stálo mě ohromné úsilí nezačít na něj vrčet stejně jako ráno při tréninku.

„Možná mu nejdřív dovol, ať vyřeší to, co ho dráždí,“ upozornila Zephyr a položila mu ruku na hrud'. „Předpokládám, že za to může párové pouto?“

Tohle byl rozhodně problém. Pouto mě každou vteřinu nutilo, abych si svou družku přivlastnil jako nějaké divoké zvíře.

Ale Ana to neměla vědět.

„Ty jsi jí to řekla?“ vyštěkl jsem obviňujícím tónem a po-díval se na Anu. Ta sebou omluvně trhla a Zephyr se na mě zamračila.

„Samozřejmě že řekla. Je to moje družka.“

Prohlásila to tak sebejistě a přirozeně, že jsem jí na okamžik záviděl. Záviděl jsem jí, že ji její družka zná, že spolu sdílí všechno bez výjimek.

„Fajn,“ procedil jsem. Zhluboka jsem se nadechl a připomněl si, že nejsem frustrovaný ze Zephyr ani Astraia, ale ze sebe samotného. „V tom případě nemůžu nic namítat.“

„Kde je Marina?“ zeptala se Ana a nakukovala za mě, jako by se tam snad mohla schovávat. „Zeph říkala, že se s ní můžu seznámit.“

„Říkala, jo?“ zavrčel jsem a obrátil svou podrážděnost zpátky na první důstojnici.

Zephyr opětovala můj zamračený pohled a působila tak ještě hrozivěji – a přesně kvůli tomuhle jsem ji jmenoval první důstojnicí. „Nemusíš mi utrhnout hlavu jen proto, že jsi ještě nenašel odvahu jí to říct.“

Ana mezi námi nervózně tékala pohledem – Zephyr a já jsme se kabonili jako dva bouřkové mraky, zatímco Astraia vypadal lehce pobaveně.

Povzdechl jsem si a promnul si obličej. „Máš pravdu. Musím jí to říct.“

„Musíš,“ přikývla Zephyr, chytla mě za paži a otočila zpátky chodbou, kterou jsem přišel. „Ale ne dnes večer.“

„Počkat... cože...“ zapřel jsem se, aby mě dál nevláčela zpět do mých komnat. „Musím Marině přinést něco k jídlu.“

„To už je dávno zařízené!“ zazpívala Ana vesele. „To nejlepší od Reubena. Teda kromě chleba, ale nikdo není dokonalý.“

„Máme toho dost pro všechny,“ potvrdil Astraios a pozvedl svůj vak jako trofej. „I pro Marinu.“

„Nečeká návštěvu,“ namítl jsem a pokusil se mu jídlo vytrhnout.

Uskočil a držel ho mimo můj dosah. „Tohle ne, kapitáne,“ řekl, aniž by tušil, že se mi před očima míhají představy, jak ho roztrhám na kusy. „Ana chce Marinu poznat, já si chci zahrát karty a *ty* zcela zjevně potřebuješ dozor. Jsme parta.“

„Prosím, Cási,“ požádala Ana tiše a položila mi jemnou dlaň na paži.

Ana a její prosby byly mnohem účinnější než Astraiovy nejapné kousky. Obrátil jsem oči v sloup a unaveně si povzdechl.

„To znamená ano,“ zajásala Zephyr a radostně pokračovala ven z chodby, abychom mohli odletět do mých komnat.

3. KAPITOLA

Marina

K mému nemalému zahanbení se Caspian vrátil se Zephyr, Astraïem a tmavookou ženou, kterou jsem neznala.

„Jsem Anatole,“ řekla a obejmula mě tak nečekaně, až jsem zůstala stát jako socha. „Ale říkej mi prosím Ana. Jsem Zephyřina družka.“

„Jé!“ vydechla jsem, a její přítomnost mi konečně začala dávat smysl. Vzpomínala jsem si, že Caspian i Zephyr několikrát mluvili o její družce, která má zdědit místo v radě. Jen jsem si nezapamatovala její jméno. „Samozřejmě. Moc mě těší.“

Zephyr se vesele usmála, hodila kolem Any ruku a políbila ji na tvář. Byly jako dokonalé protiklady: jedna světlá, druhá tmavá, jedna drsná pirátka, druhá něžná dáma. A přesto k sobě pasovaly. Ana pod Zephyřiným zamilovaným pohledem doslova zářila.

„Doufám, že ti nevadí, že jsme se pozvali sami,“ prohlásil Astraïos a položil několik vaků na nízký stolek před gaučem. „A jak vidím, mě zase nikdo nevítá.“

Caspian protočil panenky. Pozvedla jsem obočí a on mi věnoval napjatý, omluvný úsměv.

Později. Probereme to později.

Ukázalo se, že vaky ukrývají večeri, a na nízkém stolku se brzy rozprostřela malá hostina pro nás pět. Zalapala jsem po dechu – tolik jídla, vzhledem k tomu, jaká tu panuje situace. Ale sirény se tím evidentně netrápily.

Pustili jsme se do ryby, rýže a zeleniny, všechno dokonale připravené a příjemně kořeněné. Jediné zklamání představoval chléb, který byl tvrdý skoro jako žula.

„Další z Reubenových selhání,“ vysvětlil Astraios, poté co jsem si málem zlomila zub. „Chléb a snídane: jeho dva úhlavní nepřátelé.“

„A proč mu to nikdo neřekne?“ zasmála jsem se, když se Astraios marně snažil bochník rozlomit.

„My mu to říkáme,“ odpověděli Zephyr a Caspian naprosto synchronně stejným unaveným tónem. Ana se rozesmála a já se zazubila a v duchu se rozhodla, že chleba už prostě jíst nebudu. Bylo to příjemné.

Na ostrovech jsem neměla okruh přátel, se kterými bych mohla povečeřet nebo se smát. Milovala jsem Sereiua a stýskalo se mi po ní a určitě šílí strachy, ale nebylo to totéž. Ano, byla moje kamarádka, ale zároveň ji zaměstnávali moji rodiče a jejím hlavním úkolem v našem přátelství bylo udržet mě mimo potíže.

Caspian mezi svými vrstevníky působil tak uvolněně, až jsem občas zapomínala, že je jejich král. Přistihla jsem se, že na něj zírám. Na jeho zjizvenou zlatou hrud, která se otřásala smíchem, když mě Ana jemně ťukla do paže.

Seděly jsme spolu na hromadě polštářů a kožešin rozprostřených po zemi, protože na gauči nebylo pro nás všechny místo. Otočila jsem se k ní a uviděla, jak se na mě vědoucně usmívá. „Tvoří docela zajímavé trio, že?“ zamyslela se tiše a pohlédla na naše partnery a Astraia na gauči. „Může být dost děsivé snažit se mezi nimi najít své místo.“

„Ale ty mezi ně zjevně zapadáš,“ namítla jsem, protože Zephyr na ni během večere pohlédla snad stokrát – vždycky něžně.

„Chvilku mi trvalo, než jsem se sem dostala,“ odpověděla Ana s jemným úsměvem namířeným na její družku. „A jsem nadšená, že máme teď i tebe. Oficiálně jsme v přesile.“

„Ach,“ řekla jsem nejistě. Přemýšlela jsem, jestli mám Aně říct, že tu možná nezůstanu. Pravděpodobně ne, když byla její rodina členem rady. „Doufám, že ano.“

„Zůstaň,“ konstatovala neochvějně. „Vím, že Caspian si to přeje, a když si něco přeje, obvykle toho dosáhne.“ Hřejivě se na mě usmála a stiskla mi koleno. „A slyšela jsem, že chceš studovat naši historii. Nemůžu se dočkat, až ti ukážu knihovnu. Už jsem ti dokonce připravila několik knih!“

„Vy máte knihovnu?“ vyhrkla jsem a snažila se nejásat příliš nahlas.

„Samozřejmě!“ Ana se zasmála a zavrtěla hlavou, jako by to bylo naprosto samozřejmé. Tři osoby na gauči okamžitě obrátily pozornost zpět k nám.

„Ana je hlavní archivářka,“ objasnil Caspian a kývl směrem k družce své první důstojnice. „Požádal jsem ji, aby ti začala připravovat záznamy hned, jak jsem věděl, že se uzdravíš.“

„Jak velká je ta knihovna?“ zeptala jsem se a střídavě těkala pohledem mezi Caspianem a Anou. Na ostrovech jsme měli malou královskou knihovnu a spoustu knih v otcových soukromých archivech, ke kterým veřejnost, tedy včetně mě, nesměla. Předpokládala jsem, že zdejší knihovna bude menší než ta naše.

„No, nevím přesně,“ zamyslela se Ana, čelo se jí lehce svažilo. „Možná dvacet tisíc knih?“

„Dvacet tisíc?!“ vyhrkla jsem. Naše knihovna doma čítala sotva tisíc svazků – pokud se nepočítaly archivní. „Jak jste jich tolik zachránili?“

„Myslí z vyhnanství,“ objasnil Caspian, když Ana vypadala zmateně.

Její výraz se vyjasnil a změnil v zamyšlení. „Byla to priorita bývalého archiváře,“ vysvětlila a zkoumavě si mě prohlédla. „Proč se ptáš?“

„Na ostrovech máme strašně málo knih. A o sirénách jen pár a ty jsem si tajně odnesla z otcových archivů.“

„Ty jsi pašovala knihy o sirénách?“ zeptala se Zephyr s povědomým ušklebkem. „Ty malá pirátko. Věděla jsem, že sem zapadneš.“

„Co v těch knihách bylo?“ vyzvídal Astraios s jiskrou nadšení. „Něco nemravného?“

Caspian ho probodl pohledem a vrazil mu pěstí do paže.

„Jen historie,“ zasmála jsem se a obdivovala Caspianovu ostře řezanou čelist, zatímco probodával Astraia pohledem. „Válečné taktiky a podobné věci. Nic, co by nebylo všeobecně známé.“

„Jaké válečné taktiky?“ zeptal se Caspian vážně. Když jsem zaváhala, jeho pohled zjihl. „Potřebujeme vědět, co o nás selkie vědí. Co ví tvůj otec.“

„Hlavně o vaší magii, vašich sirénských písních,“ řekla jsem opatrně a snažila si vybavit, jestli tam bylo něco kompromitujícího. „A že mezi vámi byly ženské válečnice.“

„Pořád jsou,“ odpověděla Zephyr pyšně. „Ale myslím, že selkie kdysi také cvičily ženy k boji.“ Podívala se na Anu.

„To nemůže být pravda,“ ušklíbla jsem se, když jsem si vzpomněla na svého otce a Vitula. „Teď je to rozhodně zakázané. Prý to ‚není naše místo‘.“

„Že to není vaše místo?“ zopakoval rozhořčeně Astraios a podíval se na Caspiana. Ten sarkasticky přikývl a Astraios si odfrkl. „Žádná hudba? Žádné bojovnice? Bez urážky, princezno, ale vaše ostrovy za posledních pár století trochu zdegenerovaly.“

Vytočilo mě to, i když měl pravdu. Zephyr na něj vrhl nesouhlasný pohled, ale neříkala nic, zatímco Ana mi soucitně stiskla ruku.

„Zítřka se podívám,“ řekla a usmála se tak nadšeně při představě, že se bude hrabat v knihách, až mi došlo, že jsem v ní našla spřízněnou duši. „Máme pár knih o naší společné historii. Podívám se, jestli je najdu.“

Zbytek večera utekl stejně příjemně. Astraios mě naučil karetní hru, kterou jsem úplně strašně prohrála, navzdory jeho nejlepšímu snahám mě to naučit. Zephyr někde sehnala víno a já ho vypila mnohem víc, než bych měla. Hra se rychle změnila v pijáckou soutěž. Neměla jsem tušení, kolik je hodin, když Caspian nenápadně (velmi nenápadně) naznačil, že je čas, aby naši hosté odešli, a poslal je do inkoustové černé noční oblohy.

„Je to úžasné,“ prohlásila jsem. Dopila jsem zbytek vína a rozhodla se, že podlaha je vhodným místem k odpočinku. Rozložila jsem se na ní a příjemně se mi přitom točila hlava. „Jsi král, ale máš normální přátele a nikdo ti celý den nerozkazuje a nehlídá tě.“

„Rada mi poroučí,“ opravil mě Caspian. Opřel se o rám dveří vedoucích do oblohy a zkrřížil paže na hrudi. „Kolik jsi toho vypila, ježovko?“

„Tři skleničky? Myslím?“ snažila jsem se to spočítat. „Vůbec to necítím.“

Pokusila jsem se postavit a okamžitě jsem se zapotácěla. Caspian po mně bleskově sáhl a chytil mě kolem pasu, zatímco jsem se smála.

„Určitě,“ uchechtl se a odhrnul mi pramen vlasů z tváře, když se na mě díval dolů. „Mrzí mě, že ti to připadá úžasné. Je tragédie, že jsi nezažila stejnou svobodu.“

Pokrčila jsem rameny a na rukou mi naskočila husí kůže, když mě jeho prsty pevněji stiskly v pase.

„Předkládáš hodně přesvědčivé argumenty, abych zůstala,“ zamumlala jsem a podívala se mu do zlatých očí. Přála jsem si, aby se už konečně sklonil a políbil mě pořádně.

Na jeho rtech se objevil náznak úsměvu a jako by cítil, jak ve mně vzrůstá touha, vyhověl mi.

Bylo to příliš rychlé a příliš cudné a já jsem našťavaně zakňourala.

„Jsi opilá, Marino,“ řekl jemně a přiložil mi ruce na tváře, aby mě zadržel před pokusem vyšplhat se na něj jako na strom a políbit ho pořádně. „Nic víc dělat nebudeme, dokud nad sebou nebudeš mít plnou kontrolu.“

„Nechci mít kontrolu,“ zamračila jsem se a uvědomila si, že je to zatraceně pravda, i když to měla být lest, jak ho přimět ustoupit. Celý můj život byl o kontrole. Chtěla jsem okusit divokost svého druha, i když ještě nevěděl, že jím je. I kdyby to znamenalo, že už nebudu moct odejít.

„Marino,“ zamručel a vtiskl mi další cudný polibek na čelo. „Nebe mi buď svědkem, jak mě zkoušíš. Zítra, Marino. Po poradě. Po knihovně. A po tréninku.“

„Po tom všem budu moc unavená!“ protestovala jsem.

Caspian se zasmál, vzal mě do náruče a odnesl k sobě do ložnice, kde mě položil na mou stranu postele. Posadil se vedle mě a dal mi poslední, pevný polibek. Jasný polibek na dobrou noc.

„Když si lehnu vedle tebe,“ zamručel, „budeš mě obtěžovat? Nebo budeš hodná holka a počkáš do zítřka, jak jsem tě požádal?“

Chtěla jsem mu říct, že můžu být hodná holka mnoha *jinými* způsoby, ale právě v tu chvíli mě přepadlo tak obří zívnutí, až mi zapraskala čelist.

Caspian se znovu zasmál a já protočila panenky. „Budu hodná.“

„Hmm.“ Caspian opatrně vklouzl pod pokrývky a přejel dlaní po stěně. Žilky měsíčního kamene, propletené napříč útesy, na jeho dotek pohasly. Kámen nějak reagoval na Caspianovu vrozenou magii.

Ponořili jsme se do naprosté tmy, Caspian si mě přitáhl k sobě a uložil mou hlavu do ohbí svého ramene.

„Ani nápad,“ pokáral mě, když zachytil moje ruce, které možná začaly bloudit. „Zítra, ježovko.“

„Dobře,“ povzddechla jsem si rezignovaně, přitiskla se k němu a ucítila, jak mě líbá do vlasů.

Jeho křídla byla pod mým tělem měkká a Caspian mě neščetněkrát ujistil, že je nezlomím, ani když na nich ležím. Jeho hřejivé teplo mě plně objímalo, takže jsem nikdy nemrzla a došlo mi, že bych takhle mohla zůstat navždy.

Až na... Domov. Rodiče. Válku.

Druha.

Pod jeho rukou, kterou mi připoutal obě dlaně k vlastní hrudi, jsem nahmátla obrovskou jizvu táhnoucí se mu přes prsní sval.

„Casi,“ zamumlala jsem, zatímco mě začínal pohlcovat spánek. „Co se stalo tvým rodičům?“

Možná jsem si to jen představila, ale zdálo se mi, že jeho prsty mi na rameni na zlomek vteřiny ztuhly.

Byla jsem si tím však celkem jistá, když odpověděl: „Zítra, ježovko. Zítra ti všechno řeknu.“

